

La curiosa democràcia espanyola

written by Pau Roig Clofent | 10 de juliol de 2021

Una bona investigació científica és aquella que neix sense les conclusions escrites i amb un esperit sincer d'indagació. De la mateixa manera, en una **democràcia** digna de tal nom, han de ser materialitzables tots els projectes polítics respectuosos amb els drets humans i, de cap de les maneres, es poden produir accions d'enginyeria electoral per a traduir de forma fraudulenta el vot popular en representació institucional. En el marc democràtic, les eleccions han de ser lliures, competitives i, per tant, incertes. I no es pot oblidar que les urnes, a través de referèndums, són el mitjà adequat per a resoldre les dissensions que puguin generar situacions com l'ingrés en entitats polítiques o militars supraestatals, la continuïtat o destitució de monarquies o les demandes d'independència de les nacions sense estat.

I resulta que el primer paràgraf ens porta a fer un petit viatge geogràfic i temporal cap a **Lizartza** (País Basc). Per què? Perquè en aquest poble guipuscoà es va produir un fet relativament poc conegut. El 2007, la militant del PP Regina Otaola va aconseguir la batllia de la localitat d'una manera ben *sui generis*. Aquesta maniobra d'enginyeria electoral, precedent de la que el 2009 s'aplicaria al conjunt de la Comunitat Autònoma Basca, va ser aplaudida com a un triomf de la "democràcia" i la "llibertat" per la totalitat dels principals mitjans de comunicació espanyols. Va consistir en l'anul·lació dels 186 vots (52,4%) que va obtenir la llista municipal guanyadora, del partit ANV, per a aplanar la conquesta espanyolista de l'alcaldia i tots els regidors amb només 27 sufragis (7,6%). Fins i tot l'aposta pel vot en blanc (142 vots, 40%), practicada pels veïns més possibilistes per a intentar blocar l'accés a l'alcaldia d'Otaola, va més que quintuplicar el suport rebut per la llista del PP. Aquest

partit va passar a ostentar tota la representació institucional amb un exigü 7,6% dels vots emesos. Dit d'una altra manera, els habitants de Lizartza van passar a tenir una alcaldessa que no havia viscut mai al poble, no hi tenia cap mena de lligam, no representava els seus interessos i, a les urnes, havia rebut el rebuig de 328 veïns davant només 27 suports, que en condicions normals no permetrien ni l'entrada amb un regidor a l'ajuntament.

Aterrant a **Catalunya**, és evident que no es pot ridiculitzar la idea d'eixamplar la base per part de l'independentisme. Aquest és un objectiu lògic i una condició necessària, però no suficient (recordem el 52% de vot independentista). La situació no es limita a una mera qüestió quantitativa, perquè mentre hi ha estats que opten per acabar resolent els conflictes nacionals de manera pacífica i democràtica, altres prefereixen el cost de la repressió sense límits en nom d'una legalitat elàstica, implacable amb els dissidents i a la carta per a l'oficialitat. Si entre els partidaris de la primera concepció hi podem trobar el Canadà, Dinamarca o el Regne Unit, entre els segons hi ha Turquia o Espanya, on el tancament de mitjans de comunicació crítics, l'empresonament de dissidents polítics, l'enginyeria electoral i la sospitosa unanimitat mediàtica existent ens presenten una curiosa i perillosa idea del que és la democràcia. És per això que, a l'hora de definir una estratègia, cal tenir en compte la naturalesa de l'oponent polític, fent-ne una caracterització objectiva, sincera i sense idealismes. Només així és possible avançar cap a la consecució dels objectius polítics marcats.